

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

„GLASUL
DOBROGEAN“
Apare la Bazargic

Organ al Minorității
Bulgare, din Ro-
mania
Telefon: No. 138

ABONAMENT:
an lei 300
6 luni lei 160
— ЕНТЪ:
За 1 година 300 лей
За 6 месеца 160 лей
Adres: Glasul Dobrogean
str. Pr. Elisabeta 4 Bazargic

Пъсеньта на Вола

Между великанитѣ на българското племе отъ предободителната епоха, на челно място стои дъхновен и ярък поетъ — револуционеръ Христо Ботевъ, запалъ съ ръвъ и вълзи името си въ патитѣ граници на нашата история.

Неговото не въплавава доказателствата на българина: страда и търпи, да вълчи и да въори, да даче и да рапти и да

бори. Ботевъ пресъздаде всичкото. Блѣсна метеоръ, озари съ амька на пробудата днитѣ небеса и разтърсъ съзнанието на заспатѣ въ петакновото обство.

Бражескиятъ куршумъ рѣ за винаги тупгенето бунтарското му сърдце. Той не видѣ слънце на свободата. Той зава въ зорага на освобождението, въ ранната ра на своята младостъ.

Следъ неговата трагична кончина — не се мина много — Вольтъ чу победнитѣ пѣсни на освободителитѣ храбърци руси и румънци и вирналь чело надъ облацитѣ запѣ неговата пѣсень: „Той не умира!“

Българското племе издига до култъ своя първи бунтовникъ. Всяка година, на 2 юний, то величае името-му и пѣе въ единъ гласъ: гой не умира!

Я. х. Я.

Румъно - българско сближение

Напоследъкъ наново се поде усилено и съ доста голѣмо въодушевление една добре поддръжена кампания и въ дветѣ страни за по-голѣмо сближение между Румъния и България.

Аголизираниитѣ, най-вече този отъ Букурещъ, взаимни комитети, наново се съвзематъ и се готвятъ за редица прояви, които да улеснятъ една по-серioзна и по-всеобхватна акция за искрено разбърательство между двата съседни народа.

Трѣбва да признаемъ, че е-жедневника „Добруджа жуна“ отъ Констанца подъ влияние на своя директоръ, енергичниятъ и усърденъ г. Конст. Сари, стои начело на възраждащото се движение за действително сближение и взаимноопознаване между Румъния и България.

Г-нъ Сари, придруженъ отъ видни свои съграждани, посети напоследъкъ България, където му се указа най-радушень приемъ. Своитѣ впечатления директора на „Добруджа Жуна“ предаде въ нѣколко възторжени рапортажа. Слжция вестникъ помѣсти въ преводъ статията на г. Н. Д. Стоиловъ, висшъ чиновникъ отъ българското външно министерство и видень публицистъ върху „Румъно - българскитѣ културни връзки“.

Ревностния любителъ на историческитѣ издирвания г. д-ръ Ионъ Дину се отзова горещо за софийския професоръ г. д-ръ Романски. Научаваме, че се проектира едно общо посещение въ България на видни учени отъ Букурещъ.

Въ настоящия брой помѣстваме много интереснитѣ впечатления на г. генератъ Маноеску.

Дано това посещение да има положителни резултати!

Америка иска своитѣ вземанки

Една телеграма отъ Вашингтонъ гласи, че американското правителство изпратило нота до държавитѣ дебиторки, съ която се иска да си изплатятъ задълженията отъ войната. Тѣ възлизатъ на кржглата сума единъ милиардъ и половина долари. Срогътъ е до 15 юний.

Вестникитѣ коментирайки горната телеграма пишатъ, че нито една държава днесъ не е въ състояние да изплаща дълга си.

Малко безгрижие!

Ботеви гатанки [Изъ „Будничикъ“ 1873 г.):

„Масъ има, свиня не е; умъ има човѣкъ не е; азъ го имамъ за магаре, ти го имашъ за светия. Шо е то?
— Чорбаджия.

„Ти го чакашъ да се роди, а азъ думамъ: умрѣло е. Шо е то?
— Патриотизъмъ.“

„Ти го плоеши, то мигъ; ударитѣ го, презява се; а отъ него и азъ бѣгамъ. Шо е то?
— Шпионинъ“.

Тия Ботеви гатанки може да се четатъ въ минало вѣчно несвършено време (по граматиката) и вѣчно да се прилагатъ въ ежедневиия нашъ животъ...

Обединителната акция

намира възторжень приемъ

Получихме следното хубаво писмо отъ г-нъ Иванъ Ангеловъ, депутатъ отъ Дуросторски окржгъ.

Д-г-нъ
Люб. П. Станчевъ
Базарджикъ

ADUNAREA DEPUTAȚILOR

Г-нъ редакторе,

Четохъ въ в. „Добруджански гласъ“ отчета за състоялото се на 23 т. м. събрание по инициативата на група граждани и съмъ възхитень отъ предприетата акция за организирането на всички българи на малцинствена почва вънъ отъ каква да е политическа тенденция.

Единството между добритѣ и легални българи монне да се създаде и въпрѣки различието на тѣхнитѣ политически разбирания. По този начинъ би могло да се тури край на нашия пагубень сепаратизъмъ. Отъ сърдце Ви понелавамъ успѣхъ.

ИВ. АНГЕЛОВЪ

Окончателнитѣ резултати отъ изборитѣ отъ окр. Калиакра

На 31 т. м. се произведоха изборитѣ въ нашия окржгъ за общински и окржжни съветници. Общия резултатъ за окржжнитѣ (споредъ новия изб. законъ гласуваха само избирателитѣ отъ селата) е следния:

Нац.-либерали 9840; нац.-цѣранисти 4219; Ципѣреску 721; Юниянтъ 347; Гога-Куза 571; Вайдисти 2478; Г. Братияну 393.

Резултата на общинскитѣ избори отъ Базарджикъ:
1. Секция: Нац.-либерали 705; нац.-цѣранисти 242; Юниянтъ 30; Куза-Гога 22; Вайда 44; Г. Братияну 28 и гражданската листа 4.

2. секция: Нац.-либ. 650; нац.-цѣр. 221; Юниянтъ 24; Куза-Гога 19; Вайда 47; Г. Братияну 23; граж. листа 1.

3. секция: Нац.-либ. 632; нац.-цѣр. 207; Юниянтъ 13; Гога Куза 10; Вайда 46; Г. Братияну 14; граж. л. 3.

Или общо, въ Базарджикъ о-дѣлнитѣ партии получаватъ: Нац.-либ. 1987; нац.-цѣр. 670; Юниянтъ 67; Гога-Куза 51; Вайда 137; Г. Братияну 65; граж. л. 8.

Националь-цѣраниститѣ взематъ 22 на сто, следователно, либералитѣ взематъ 11 мандата, а националь-цѣраниститѣ 3.

Въ тритѣ окржзи: Илфовъ, Аржешъ и Бузюу, въ които сж произведени окржжни избори, общиятѣ резултатъ е следния:

Нац.-либерали 33.360; Нац.-цѣранисти 43.000; Вайда 18.500 и Гога Куза 3.630.

СТАРИТѢ МОНЕТИ

по 100 лей задължително се приематъ

Министерството на финанситѣ повторно изпраща въвѣдъ до подведомственитѣ си органи да взематъ стари монети по 100 да се приематъ наравно съ старите монети отъ страна на населението, така сжщо и

отъ населението.
Всички ония — казва се въ заповѣдта — които се до-кажатъ, че отказватъ да приематъ старитѣ монети по 100 лей, да бждатъ предадени въ ржцетъ на прокурорския паркетъ.

На разговоръ съ единъ познайникъ на Ботева отъ Добруджа

Изъ улицитъ на Базарджикъ често прави впечатление благородния видъ на единъ напредналъ човѣкъ — който възраст, обаче, ни... и съ положителност не би могълъ да определи. Чисто обрѣснатото му лице, съ нито една бръчка, мждриятъ му очи, озарявани често отъ една сърдечна усмивка и живия говоръ съвсемъ не издаватъ близо 90-тъ години, които тежатъ на снажно изправения му грѣбъ.

Димитъръ В. Поповъ

е живъ символъ на една епоха, пълна съ величави дѣла на девствено родолюбие, на подвизи въ всички отрасли на живота и на рѣдка индивидуална предприемчивост.

За илюстрация изъ набележимъ нѣколко дати отъ миналото на този синъ на възродителната епоха: роденъ е на 29 юний, 1850 год. въ Котелъ, като синъ на западналия нѣвга голѣмъ търговецъ въ Смирна, Вълю полъ Димитровъ. Виждайки, че ограничения обсега за възможности въ родния му градъ не представлява за него простора за единъ по-широкъ прегледъ, напуца го презъ 1864 г. на 2 мартъ (съ една удивителностъ г. Поповъ си спомня до най-големъ подробности почти всички перипетии отъ живота си) и се уселва овчаръ въ Добруджа. Но да ходи подиръ овцетъ не било за него и следъ две години отива въ Констанца, където постъпва като слуга въ търговската къща на Петра Огняновъ. Обаче, на го свѣрта и тукъ и въ 1861 год. се отзовава въ Цариградъ, за да се учи въ българското училище.

Презъ ваканцията на сжщата година се завръща въ Котелъ, а отъ тукъ — наново въ Констанца, където престоява до 1870 г. когато заминува за Одеса съ горещото желание да постъпи въ нѣкое училище. За тая целъ се явява при сѣгражданина си — влиятелниятъ т. за генералъ Кишелски.

— Когато му съобщихме, че съмъ отъ Котелъ — разказа за тая си среща г-нъ Поповъ — очитъ на военния засяха, покани ни любезно и вземайки присърдце моята участъ, посъветва ме да постъпя въ военното училище, за което ми даде препорѣка.

На какъвъ езикъ се разговаряхте съ генерала?

— На български... Тогава българигъ, намиращи се далечъ отъ родината си, заемащи дори и най-високи положения, като братя Богоридовци и други, смѣтаха за честь и щастие, кога имаха случай да говорятъ на майчиния си езикъ.

Поради съвета на свой сродникъ отъ Одеса г. Поповъ не постъпва въ военната школа, а следъ три месечно престояване, заминува за Галацъ.

Тукъ за пръвъ пѣтъ се среща съ Хр. Ботевъ

Ето какъ предава това нашия почтенъ събеседникъ:

— Установихъ се въ хана на Ив. Карловчанина. Една вечеръ дойде строенъ момѣкъ, красивъ, крѣглоликъ, съ високо, хубаво чело и едва спускаща се не много гъста възкестенява брада и мустаци. Каза ми, че е забѣгналъ отъ Русия и че се кезва Христо Ботевъ. Още отъ първата вечеръ ни заговори буйно и съ увлечение за народни работи. Всички го слушахме възторжено. Затова започнахъ да се интересовамъ за този човѣкъ. Презъ деня той отиваше горе, на Търгу Ноу въ крѣмата на Петра Поповъ, където се събираха карлонци. Но вечеръ се срещаме наново въ салончето отъ втория катъ на Иванчовия ханъ и сладкодумеца ни говорѣше за хжшовски неволи, за близкия край на турско владичество, стига народа самъ да поеме ржководството на своитъ сѣдбини, а не да слуша чорбаджии и всички ония, които го преспиватъ. Помня, че на тази тема се повръщаше много често и тогава гласа му ставаше горещъ, а очитъ му се разгарѣха.

Азъ постъпихъ на работа въ търговската къща на Евлоги Георгиевъ. Ботевъ заминува за Браила, където започна да издава в „Дума“. Вестника се разграбваше въ Галацъ. Азъ пазяхъ първия брой, въ който бѣше помѣстено стихотворението „На прощаване“, но въ пожара (въ Котелъ Н. Б.) всичко загина.

Огъ после Ботевъ идваше често въ Галацъ. На нѣколко пѣти го виждахъ да се качва горе при Евл. Георгиевъ. Тукъ дойде на два пѣти и Любенъ Каравеловъ.

— Какво ще ни кажете за народнитъ работи?

По него време се строеше църквата и бѣше въ разгара на разправията съ патриаршията. Тази борба бѣше обединила всички българи.

Спомнямъ си на едно събрание единъ грѣкъ се обѣрна къмъ сина на богаташа Аврамовичъ, тогава белгийски консулъ и му каза: „Ти какъвъ си бълга-

ринъ, когато не знаешъ български. Кажу ми „Отче нашъ“! Младежа отначало се смути, но бързо се свързе и буйно отговори: „Грѣхъ е, че не зная майчиния си езикъ, но това не ми пречи да чувствамъ и мисля, както българинъ. Езика азъ скоро ще науча!“ И наистина, следъ нѣколко месеци този младежъ започна свободно да се разговаря по български.

Когато отивахъ въ Браила не можехъ да не се отбия

при Странжата

Той държеше гостилница-кафене горе, на равното, отъ дѣсна страна на голѣмия пѣтъ. Бѣше високъ, слабъ и малко прегърбенъ. Събираше хжшоветъ, варѣше имъ бобъ и имъ говорѣше все за народа, противъ турцитъ и разказваше колко е хубаво изъ Балканитъ.

Пѣкъ много саѣтъ прииждаше отъ България, всѣки денъ пристигаха все нови вести, духветъ бѣха въ постоянно напрежение.

При това положение можите си представи въздействието на грѣмогласната „Дума“, която и за туй се нарече „Дума на българскитъ емигранти“

Само въ огъня на тази възбуда, готовностъ за самопожертвуване и искрена любовъ къмъ народното дѣло можа тѣй бърже да се създаде всичко онова, което вие знаете отъ историята...

Спомняйки си за тия хубави дни, срамъ ме обзема, като гледамъ какъ се водятъ сега у насъ български работи. Не виждамъ азъ сърдце да се влага въ всичко, което вършатъ тия, дето приказватъ за училища и банки и за туй народа бедствува, а водачитъ му добруватъ и богатѣятъ.

Бедни бѣха нѣкога героитъ, които подготвиха свободата на България, но бѣха богати по духъ и по велики дѣла...

Въ очитъ на г. Поповъ се разлъхъ неодолима боль и видѣхъ че устнитъ му затрепериха.

Печалното зрелище на нашиятъ обществени похвати гнетитъ духа, черпалъ нѣвга вдъхновение и сила отъ толкова чисти и самотвержени прояви.

Следъ кратко млчание българогородния Ботевъ съвременникъ повдигна очи и каза:

— Наеждата ми е въ младитъ, Дано тѣ трѣгнатъ по пѣтя на преданата и искрена служба въ полза на народа, защото само той извежда и къмъ блага на личното добруване!

П. П. С-въ

Ботевъ въ попско расо

Между съвременницитъ на Ботева е имало плеада патриоти, които по характерността на дѣлата си пре-красно можемъ да ги изречемъ изъ историческото минало и да наложимъ маскитъ имъ върху нашитъ лица. Защото и тогава черветъ на разединението между българщината въ Румания е съществувалъ, както сега, и тогава е имало патриоти, както имаме и сега. Единъ отъ тѣхъ е билъ Недѣлко Пандурски — единъ човѣкъ на рѣстъ много нискъ, много смъшенъ и оригиналенъ. Занимавалъ се продажба на картини. И горко било томува, който отказвалъ да купува произведенията му! Той го псувалъ, ругалъ и го обявявалъ за „народенъ врагъ“. Пандурски искалъ да знае всичко що става въ комитетата. Но нѣмалъ достѣпъ.

Едикъ денъ се свиква събраниято на представителитъ отъ всички краища. Пандурски употребилъ всички свои средства и той да бѣде въ събраниято, обаче, не го приели. Тогава, той издебва момента и тъкмо когато събраниято заседавало, покотерва се по една стѣлба и отъ прозореца извикалъ:

— Синца сте магарета! — и избѣгаль.

Другъ пѣтъ, на Кириль и Методий, Пандурски станалъ да пие наздравца и да каже нѣколко думи. На празненството присѣствували всич-

ки видни българи — елита на обществото отъ Букурещъ. Всички станали на крака. Ала Пандурски не можалъ да произнесе освенъ: — господи! Следъ продължително млчание той се провикналъ: — „Братя, българи“, но пакъ не схваналъ езика му. Слушателитъ избухнали въ смѣхъ — смутилъ се и Пандурски, но не изгубилъ духъ. Заелъ ораторска поза и когато всички замълчали, викалъ:

— Вагабонти и подлещи! — и избѣгаль...

Ала, умира Пандурски. Българитъ се събрали да го погребатъ, но става споръ: трѣбва ли да поканятъ полъ, защото покойниятъ преживѣе и псувалъ най-много половецъ. Именно, тогава Ботевъ се заема да го опѣва и замѣства свещеника. Следъ погребението Ботевъ написва своето хубаво „Послание отъ небото“.

Ботевъ не умрѣ. Но умрѣ ли Пандурски?

Въ нашия общественъ животъ твърде често срѣщаме герои по образъ и подобие на Пандурски. Съ едно различие: Пандурски е искалъ да говори, но не можалъ да каже нищо; за това пѣкъ ималъ до блесъта да казва нѣщата съ действителнитъ имъ имена. А нашитъ г. г. Пандурковци, нито иматъ желанието да говорятъ, нито искатъ, нито иматъ доблестъ, но знаятъ да работятъ — задъ грѣба, тилно...

Ю.

Историята на Балканитъ

въ свързка съ румѣнския народъ

Отъ нашата редакция въ Букурещъ

На 25 май т. г. по тържественъ начинъ стана изпитването и прогласяването на г. Викторъ Папакостя за редовенъ конференциярь при катедрата за история на румѣнитъ, гдето ще застъпва историята на румѣнитъ изъ балканскитъ страни.

Безъ да влизаме въ подробности, ще изтъкнемъ два интересни факта.

Започвайки речта си, г. В. Папакостя изтъкна, че въ момента, когато въ София подавали ржка на сѣрбитъ за съставянето на една империя на южнитъ славяни отъ Адриатическо море до устието на Дунава и отъ Егейско до австрийскитъ Алпи, налагало се особено внимание и се явявало като необходимо застъпването на историята на румѣнитъ изъ балканскитъ страни. Знаело се, че още

Н. Бѣлческу казалъ, че нѣ югъ разширението на Румѣния можело да стигне до Балканитъ.

Втория фактъ, който изтъкна г. В. Папакостя е, че така е интересенъ то казва, че всички голѣми хора изъ българския политически и книжовенъ животъ били аромѣни, излъзли изъ недрата на аромѣнското население изъ Сръдна гора и специално изъ Котелъ и котленско.

Това се казва предъ специална комисия съставена отъ г-дата Г. Мурну, П. Панаитеску и К. К. Журеску — университетски професори и при избрана публика отъ интелектуалци.

Разбира се, ние само белѣзохме горезтъкнатитъ две научни твърдения — почитаемия университетски ученъ, безъ да ги ментираме.

АСЪНЪ БОЕВЪ — Виена

ПРИПОЗНАТА ДЕМОКРАЦИЯ

Демокрацията не е само политическа аритметика, статистика на количеството, а преди всичко творчески духъ и историческо съдържание, които един народъ влага въ държавния си животъ. Демокрацията не е лебеловата пѣсенъ на умирающитѣ идеолози на невъзможното, а събуждащата пѣсенъ на вѣчно възкръсващия фениксъ на желанието на народитѣ да живѣятъ и творятъ. Върхътъ на всенародното щастие не се достига само чрезъ това да бждеше управляванъ отъ аритметическото болшинство — тогава французитѣ би трѣбвало да се управляватъ отъ негритѣ, а англичанитѣ — отъ индийцитѣ, а когато се върви по творческия пътъ на държавната мъдростъ и естествения пътъ на историческото развитие на единъ народъ. Гласоветѣ, споредъ думитѣ на Шилеръ би трѣбвало не само да се броятъ, но и да се теглятъ. Колко престъпления сж били досега извършени, колко невинна кръвъ е била пролѣта във името на свободата и демокрацията! Разликата между свобода и свободи е сжщата както между Богъ и Богове: т. е. множественото число на думата свобода.

Свободитѣ провъзгласени въкога отъ Френската революция сж днесъ повече или по-малко една историческа база: въ авторитарнитѣ държави днесъ има единъ минимумъ отъ политическа свобода, но единъ сравнителенъ максимумъ на народна стопанска защита. Въ чисто демократичнитѣ страни е гжко обратното. Не е ли рония, че въпрѣки полигическата демокрация въ Франция Англия държавитѣ и днесъ ще тамъ не при ежаватъ главнитѣ материали блага на народъ (жельзници, мина, гори пр.), а въ малка България това е отдавна свършенъ фактъ, което едва сега въ тѣзи „демократични“ народи социалитѣ поставятъ въ своитѣ „бюрокрадни“ програми и то въ всѣкакъв изгледъ на олътворение. Каква полза е и въ тогава френскиятъ или английскиятъ гражданинъ отъ политическа прекалена свобода, щомъ и днесъ тѣхнитѣ „национални“ богатства на тѣ народи, умиратъ отъ гладъ? Не вързаеме да има рудокопачи на свѣта съ по-голъми амлегии отъ българскитѣ мина: отъ мина Перникъ, ма въ въ европейскитѣ демократични държави сжществатъ рудокопачни организации броящи милиони членове и право да стачкуватъ и Истинската демокрация е само една формула: да живѣе социално безъ да си платятъ социалитѣ и да живѣе национално безъ да си платятъ националистѣ. Днесъ обичаме да

пѣемъ скверната пѣсенъ на неблагодарността смѣсвайки елемментарнитѣ цели на руската политика съ благодния поризъ на руския народъ: русо-турската война отъ 1877 год. е най-великата освободителна война, (а не империалистична) въ историята на човѣчеството и нея започна руската дипломация, но води и спечели руския народъ. Ние би трѣбвало само да съжаливаме, че рускитѣ генерали и управници не успѣха да освободятъ и отъ тѣхнитѣ политически предразсѣдци онѣзи българъ, които съблъкоха отъ блг. снага хубавата въковна правна носия, за да ѝ надѣнатъ маркизетената дреха на западноевропейската правностъ и то безъ пѣскава проба. Българскиятъ народъ щѣше да преживѣе по-малко народни нещастия. И разочарования отъ европейската свръхдемократичността въ столицата на най-демократичната и „свободолюбива“ държава нѣмаше да бжде тѣй горчиво за насъ. Днесъ самитѣ стари европейски държави преживѣватъ една естествена, бихме казали, еволюционна конституционна криза. Демокрацията, родила се подъ неспокойния знакъ на политическата спекулация страда отъ много недъзи, които сж болести по рождение. Тя е била винаги глуха спрямо жизненитѣ изисквания на народния организъмъ и особено толерантна по наклонената плоскостъ на заблудената народна психика. На конгреситѣ на спиритиститѣ въ Парижъ и Шатитѣ сж се събирали по надъ сто хиляди души — хора, които едва могатъ да минаватъ за сериозни и тѣхната деятелностъ е една твърде съмнителна апология на съвременната демокрация. Въ Франция, Англия и Шатитѣ сж статистично е установено сжществуването на повече отъ две хиляди секти: спиритисти, спиритуалисти, окулисти, антропософи, толстоисти, метафизисти, духоборци, свободомислящи, адвентисти (сжботинци), скопци и т. н. Нека си спомнимъ само за глупоститѣ на дъновититѣ въ България. Тѣзи секти и мафии нарушаватъ духовното, политическото, общественото и върското съзнание на единъ народъ. Ние българитѣ имаме единъ тжженъ исторически примѣръ: богомилитѣ, които разслабиха историческото съзнание на българския народъ. Така, ч въниката глупостъ и лудостъ по душитѣ на Гьоте „се предава отъ мѣсто на мѣсто и отъ родъ на родъ подобно на една страшна болестъ“ и ела разбраната демокрация едва ли не раздава премии за култивирането и насаждането на неизличимата човѣшка глупостъ. Въ държави съ силна племенна култура и исторически традиции дето, дори и

самитѣ социалисти станаха крепители на държавния строй [Белгия, Англия, Франция] подобно разколничество като изразъ на свръхдемократия може да се преживѣе безъ особени послѣствия, но за народи малки, млади, бедни, съ необособено историческо съзнание, то е винаги гибелно. Русия бѣше въкога класическата страна на сектитѣ, кржжжитѣ и на „високо демократичнитѣ“ тежненя. Всичкитѣ станаха грѣпокопачитѣ на нѣкогатиния царски режимъ: гражданската доблестъ не биваше калена предъ единичкия отечественъ олтарь, а пожертвана и дѣлена предъ мѣстнитѣ идоли на рзни дружества и кржжжиди. Днесъ останалитѣ живи, истински виновници намиратъ и сочатъ, както казвагъ нѣмцитѣ като грѣхоизкупителенъ овенъ „слабохарактерния“ руски царъ, наричайки го самитѣ „мистиченъ идиотъ“. Тѣ забравятъ, че носителитѣ на една припозната демокрация, която, нѣмаха доблестъта да защитятъ, сж първичнитѣ виновници, а слабостъта на руския царъ ако и сжществуваща не бѣше толкова пагубна за европейската политика, отколкото Вилхелмъ II, който „обичаше да говори на високо“ и да удря съ свития си юмрукъ по дипломатическитѣ маси и канцеларии на Европа.

Малкитѣ европейски народи, особено балканскитѣ, гледатъ съ особено внимание постиженията на авторитарнитѣ режими, защото собствената вътрешно-политическа и конституционна криза, която тѣ болезнено преживѣватъ е предизвикана именно отъ вреднитѣ недъзи на префренената западно-европейска демокрация. Така че стопанската зависимость на балканскитѣ държави отъ Германия и Италия —половината отъ вносоизноса, а за България дори и две трети, е насоченъ къмъ тѣзи държави, не е нито главната, нито първичната причина за това. Въ много отношения богатитѣ западно-европейски народи, при които материалното обезпечение на маситѣ е по-лесно, а прекалената демократия е единъ политически луксъ, не могатъ да послужатъ за примѣръ на балканскитѣ народи. Държавническото съзнание на тѣзи народи ги поучава: въ всички други области на живота опитностъта и на другитѣ може да бжде полезна, но въ областъта на държавното управление най-цененъ е преди всичко собствения опитъ. А този опитъ поучава всички балкански народи: да следватъ естествения пътъ на своето историческо развитие, пътъ на взаимното зачитане, равноправие, взаимнапомощъ и творчески миръ между всички балкански народи.

Нови парфюмерия

Съобщавамъ на всички любители на хубавото и избраното, че откритъ, въ Базарджикъ, на жгъла на ул. Пр. Фердинандъ, ПОДЪ ГРАДСКИЯ ЧАСОВНИКЪ

ПАРФЮМЕРИЯ

Тукъ ще намерите всичко потребно за поддржане на тена, хигиената на кожата и изобило необходимото въ козметиката

ЕДИНСТВЕНИЯ ОБИЛНО УРЕДЕНЪ МАГАЗИНЪ, ОТЪ ТОЗИ РОДЪ ВЪ ЦѢЛА ДОБРУДЖА

Одеколони, пудри, ружове, кремове, помади, мовни отъ най-прочутитѣ фабрики и най-разнообразни видове

7 — 5

СЪ ПОЧИТЪ **ЙОРДАНЪ КАЛИНКОВЪ**

Турция заплашва

Категоричнитѣ изявления на г. Кемалъ Ататюркъ

Меродавниятъ печатъ обстойно коментира съобщението на дипломатическия редакторъ на в-къ „Дейли телеграфъ“ относно изявленията на председателя на турската република. Г-нъ Кемалъ Ататюркъ, заявилъ: — Никой да не се докосва до държавитѣ, членки на Балканското споразумение. Последнитѣ събития доказаха решението на тия държави, за да не бждатъ предметъ на политиката на Римъ и Берлинъ. Много често се говори, че между Германия и Италия е сключенъ договоръ за подѣлба интереситѣ на държавитѣ отъ Дунавския басейнъ“.

Търгътъ за водоснабдяването на гр. Базарджикъ

На 27 т. м. въ мѣстното общинско управление следваше да се произведе търгътъ за водоснабдяването на града. Поради липса на конкуренти, той се отложи за неопредѣлено време. Присъствувая само представителя на д-ство „Дистремъ“ отъ Букурещъ, г. адвокатъ Владимиръ Гоянъ. Цѣлото предприятие възлиза на 50 милиона лей, а концесията ще трае 30 години. Следъ електрификацията, която е на привършване, водоснабдяването бѣ една отъ най-важнитѣ проблеми за града, което — най-после, е къмъ своето осжществяване.

РАЗБИТА ЛЮБОВЪ

Тя бѣше млада и хубава. Върху раменетѣ ѝ падаха черни смолести къдри, които не единъ погледъ бѣха очаровали. Но на тая красива стойка отъ рано живота бѣ сложилъ своя отпечатъкъ. Той бѣше я сломилъ всецѣло. Отъ ранна младостъ бѣше ѝ отредилъ за съпътница вѣчната мъка, черната мирова скръбъ, които всецѣло помрачиха сърдцето ѝ, като я хвърлиха въ бездната на безумното отчаяние. Но въпрѣки жалкото, плачевно състояние, до което я бѣ довела съдбата, тя по неволя трѣбнаше да живѣе само заради единичката си рожба, нейна единствена утѣха срѣдъ мрачнитѣ ѝ и монотонни дни.

Въ невинното лице на това нещастно създание, въ нежнитѣ му очички, които гледа-

ха тѣй мило, въ хубавитѣ му къдри, тя виждаше образа на она обич нѣ мъжъ, който въ единъ прекрасенъ денъ успѣ да вземе това, което бѣше най-скъпо ней и изчезна за винаги.

Бедната Мила! Тя не знаеше, че допускаше лаже, че жертвата, къмъ която я бѣ подтикнала силната и искрена любовъ, ще я доведе до тоя гибеленъ край — да стане майка на едно нещастно дете. Тя все бѣше чувала отъ своитѣ съученички, бѣше чела изъ романитѣ, но не върваше, че действително жената е едно развлечение, единъ престой въ живота на грубия и жестокъ мъжъ, че той въобщо, не търси въ нея жената-човѣкъ, а своя обектъ за низки и платски удоволствия.

Ив. Ст. Мавродиевъ

Четири дни въ България

Г-нъ генералъ о. з. Манолеску, председателъ на д-ството „Cultul Patriei“ (Културта къмъ родината) публикува въ голѣма столиченъ ежедневникъ „Универсул“ впечатленията си отъ скорошното си посещение въ България по случай Пловдивския панаиръ.

Преждежде тия негови записки, за да запознаемъ нашитѣ читатели съ мнението на този виденъ румънецъ за днешна България.

„Не заминавай за България съ автомобилъ — ми каза единъ приятелъ: — защото пштината сж лоши. Послушахъ. И на 12 май сутринта бѣхъ на гара Филаретъ, измазана отъ вѣнъ, а мръсна отъ вѣтре като нѣкой напуснатъ ханъ... Общиятъ видъ на гарата разваля настроението на всѣки румънецъ, а какво мислятъ чужденцитѣ, които пристигатъ и заминаватъ отъ тази гара, не знамъ. Въ 9.30 бѣхъ на пристанието Гюргево. Забелязва се едно начало отъ порядъкъ. Въ 10.30 бѣхъ на русенското прие. Тукъ порядъкъ е на привършване. Да като тръгне влака за София, съ единъ фаятонъ, обходихъ Русе. Улицитѣ чисти, прави, достатъчно широки и павирани съ кубически блокчета.

— Браво, казвамъ на фаятонджията - харесва ми Русе, изглежда, че има голѣми доходи.

— Извинете, но Русе нѣма такива доходи, каквито има Гюргево. У насъ обаче, който краде го бѣсятъ.

— Нито у насъ не се краде - отговарямъ азъ, но у насъ живота е по-сжипъ.

Не зная - ми отговаря фаятонджията—така се говори у насъ.

— И у насъ е сжипо, оба

че ние не харчимъ както се харчи у васъ. У насъ всички икономисватъ. Вие пжтувате първа класа, ние пжтуваме трета. И това една икономия.

— Знаешъ ли къде е румънското консулато.

— Зная, обаче консула е заминалъ за Букурещъ, помощника му е тукъ. Много добри хора и много хубави къщи иматъ.

Наистина, консулатото е много добре инсталирано на брѣга на Дунава. Тукъ помощникъ консула, единъ мл дъ, представителенъ и любезенъ господинъ, ни посреща съ радостъ. И има грижата да улесни заминаването ни за София. Питамъ го: — Вѣдѣхъ български войници много добре облечени. Така ли сж всѣки денъ?

— Да, отговори помощникъ консула. Не съмъ виждалъ български войникъ окжсанъ или съ скжсани б тунни. Файтонджията ми казва, че тукъ не се взема румънецъ и не се харчи много.

— Да, така е. Тукъ жмгата и голѣма частъ отъ административнитѣ началници сж назначени и биватъ веднага на казвани при най-малката грѣшка. Тукъ изглежда царя девицътъ спасение на личността чрезъ трудъ, а на обществото съ честностъ.

И да знаете, че не на контрола, а на достоинството на ржководителятъ, индивидуалната добросъвестностъ и бързата реакция на опетенитѣ се дължи тази степенъ на социална нравственостъ.

Запитахъ го какво е искалъ да ми каже българина като ми посочи нѣколко банки съ думитѣ: — това добро, това държи пари, това кесия на българина. — Наистина тукъ банцитѣ се радватъ на голѣмо

Тѣлесното възпитание и нашето село

Тѣлесното възпитание за прогреса на родното творчество и култура е най-великото предназначение, основано на принципа на мощното здравословно състояние и волевъ импульсъ. То гради, то пресъздава, то величае нацията.

Ако се повърнемъ две хиляди години назадъ, ще забележимъ една много голѣма разлика между тѣгава и днесъ. Древниятъ селянинъ на Стара Гърция въ нищо не може да се сравни съ нашия, въпрѣки гигантския напредъкъ на техниката и науката.

За селянина отъ Златна Добруджа-кой мисли днесъ за неговото тѣлесно и духовно развитие?

За селянина тѣлесното възпитание се явява и се налага като най-сжществена необходимостъ. То обновява, поддържа, допълва съ нови сили и здраве тѣлото. Здравето за селското семейство е най-големото щастие. За жалостъ, нашия селянинъ много се е отклонилъ отъ пжтя, по който природнитѣ закони сж му опредѣлили да върви. А това се дължи на тѣлното му изолиране отъ всѣкаква, било отъ тѣлесна или духовна култура. Може би, нѣкой ще се изкаже: следъ усиленъ полски трудъ само това му липсва. Необмисленъ би билъ този предразсждъкъ, тази постжпка.

Защото тѣлесното възпитание, чрезъ своята система на упражнения, игри, предъ други срѣдства, има за целъ да отмори, да отпочине тѣлото, създавайки едно приятно настроение. Отъ всички трудящи се най-много селския работникъ има нужда отъ тѣлесно възпитание. Още съ ставането отъ сънъ, десетъ-петнадесетъ минути е достатъчно да се раздвижатъ, сжгрѣятъ и укършатъ всички части и органи на тѣлото. Следъ това измиване до поясъ съ студена вода, изстриване и разтъркване съ суха кърпа до зачервяване. И ето презъ цѣлия денъ се чувства бодростъ, свежестъ и стремежъ къмъ работа. Следъ всѣко усилено упражнение отъ голѣмо значение е дълбокото дишане съ коремния мускулъ (диафрагмата) и съ гърдитѣ нѣколко пжти. Това изпълнение е една обязаностъ за всѣки къмъ себе си, за своето сжществуване, старейки се да го систематизира като ежедневна необходимостъ. Презъ най-големитѣ студове или горещини, както и презъ най-усиления трудъ, или почив-

ство е най-големото щастие. За жалостъ, нашия селянинъ много се е отклонилъ отъ пжтя, по който природнитѣ закони сж му опредѣлили да върви. А това се дължи на тѣлното му изолиране отъ всѣкаква, било отъ тѣлесна или духовна култура. Може би, нѣкой ще се изкаже: следъ усиленъ полски трудъ само това му липсва. Необмисленъ би билъ този предразсждъкъ, тази постжпка.

Защото тѣлесното възпитание, чрезъ своята система на упражнения, игри, предъ други срѣдства, има за целъ да отмори, да отпочине тѣлото, създавайки едно приятно настроение. Отъ всички трудящи се най-много селския работникъ има нужда отъ тѣлесно възпитание. Още съ ставането отъ сънъ, десетъ-петнадесетъ минути е достатъчно да се раздвижатъ, сжгрѣятъ и укършатъ всички части и органи на тѣлото. Следъ това измиване до поясъ съ студена вода, изстриване и разтъркване съ суха кърпа до зачервяване. И ето презъ цѣлия денъ се чувства бодростъ, свежестъ и стремежъ къмъ работа. Следъ всѣко усилено упражнение отъ голѣмо значение е дълбокото дишане съ коремния мускулъ (диафрагмата) и съ гърдитѣ нѣколко пжти. Това изпълнение е една обязаностъ за всѣки къмъ себе си, за своето сжществуване, старейки се да го систематизира като ежедневна необходимостъ. Презъ най-големитѣ студове или горещини, както и презъ най-усиления трудъ, или почив-

ство е най-големото щастие. За жалостъ, нашия селянинъ много се е отклонилъ отъ пжтя, по който природнитѣ закони сж му опредѣлили да върви. А това се дължи на тѣлното му изолиране отъ всѣкаква, било отъ тѣлесна или духовна култура. Може би, нѣкой ще се изкаже: следъ усиленъ полски трудъ само това му липсва. Необмисленъ би билъ този предразсждъкъ, тази постжпка.

ка, дългътъ къмъ здравето, най ценното въ живота, всѣки трѣбва да изпълни.

Да възпитаващъ тѣлото си е единъ доста деликатенъ въпросъ. Не трѣбва да се мисли, че тѣлесното възпитание се състои само въ упражнения и игри. Въ рамкитѣ на това двойно понятие се крие цѣлъ складъ отъ норми за изпълнение. Но то може да се изрази съ нѣколко думи: силна, разнообразна и на време приета храна, тѣлесни упражнения, чистъ въздухъ, редовностъ въ съня, чистота и хигиена на тѣлото. Наистина, за добруджанския селянинъ не е трудно да изпълни тия задължения спрямо себе си, съ изключение на изобилна храна. Икономическото състояние отдавна е отнело това благо. Но и духовно той е много назадъ. Оня духовенъ крепителъ на битието отъ денъ на денъ се понижава, чезне. Условиия за просвѣта, за повдигане на тоя неуморенъ производителъ съвсемъ липсватъ, далечъ сж отъ него.

Трѣбва всѣки да знае, че тѣлесното възпитание е днни предпазва отъ болеститѣ чрезъ заздравяване. И щомъ ни е миль и сжкъ живота, тогава защо чакъ ме, защо нехаемъ съпълно съзнание и не вършимъ великото дѣло спрямо своето лично здраве, както и за възхода на родното творчество? Да закръчимъ по пжтя на величието, основано на принципитѣ на тѣлесното възпитание. Защото то е създателя и видъ новителя на волевия и духовенъ модемъ на една нация.

О, и какъ силно бѣ увѣрена тя, заслѣпена почти въ думитѣ, въ ласкитѣ и лицемѣрнето на ухажвания я мжжъ! Какъ никога презъ ума ѝ не бѣ минало, че и тя ще стане подобна на героинитѣ отъ четинитѣ романи. Какъ всичко ѝ се струваше потопено въ блѣсъкъ, въ рози, огрѣяно отъ лжчигѣ на щастие! Каква пролѣтъ цвѣтѣше въ увѣрената ѝ до наивностъ душа!

И действително, нейната любовъ бѣ любовъ-жертва за единъ незаслужилъ мжжъ, който най-безразсждно я остави, като затвори очи предъ нещастие и ужаса, въ който я потопи!..

Сега тя трѣбваше да живѣе само заради своята рожба, заради това, че съзнаваше до колко е велико да бждешъ жена-майка. Нея я чакаха вече други жертви призовани отъ

майчиния дългъ. За своето дете тя би рискувала всичко, би се хвърлила въ най-гибелнитѣ житейски гихри, защото то само осмисляше нерадостнитѣ ѝ и самотни дни, то имъ носѣше разнообразие и свѣтлина.

Ала то не знаеше нищо относно майчината си и собствена участъ и често, притискайки се о сломената ѝ грѣль, сладко мѣляше:

— Мамичко, а моя татко где е?

Като отговоръ се изтрѣваха дълбоки въздишки отъ изморенитѣ гърди на майката и кристални сълзи се търкулваха по изпитото ѝ лице и падаха върху прелестнитѣ му кждри. Тя не можеше да остане равнодушна при равнитѣ думи на нещастнага си вече доста порасла рожба, която не веднажъ залаваше подобни въпроси, безъ да знае, че тѣ я пренасятъ въ мжчи-

телното недавна минало..

Така се редѣха тжжнитѣ дни, денононно, съ чужда работа и то заради своя обичавъ синъ, който бѣше пратила въ училище вече. Едничката нейна целъ сега бѣ възпитанието на детето. Тя, именно, жертви я направиха скоро нераздѣлна другарка на бедния отрѣ въ мизерната стая. Тукъ тя бѣше прекарала своя животъ, следъ като злата ѝ лезя, при която живѣеше, по-неже отъ дете бѣше сираче, я бѣ изхвърлила. И тукъ трѣбваше да посрещне смъртта. Тѣлесната немощъ вече наддѣля, но майчиния дългъ все по-едно я зовѣше и ужасно мжчеше.

Тя бѣше лишена отъ всѣкакви съчувствия и утешения, отъ всѣкаква подкрепа, освенъ детскитѣ грижи изградени чрезъ дълбоки въздишки и горки стенания на своя шестнадесетъ годишенъ синъ. Той

бѣ оставилъ и училище, за да помогне на майка си. И какво не прази той за нея, какви не старания не положи, за да я спаси отъ ржцетѣ на смъртта.

Но нещастната разеръзка дойде: въ хубавъ пролѣтенъ денъ, когато всичко е призовано за новъ животъ и всѣко сърце ликува срѣдъ вѣчността на колосалния миръ—една сжпла душа, една изоставена отъ свѣта жена, една обичана майка отъ едно нещастно д е т е се прости съ свѣта и отиде тамъ, дего на всички е ладенъ равенъ дѣлъ, тамъ дете нѣма ежби и бѣрби, нито суетенъ шумъ. Смъртта я изтрѣгна отъ ржцетѣ на несправедливия животъ и въ цѣлувка я отведе тиха и щастлива въ бездната на необятното, страшно небитие!

Жертва велика бѣ тя—жертва на она, който я бѣ увѣ-

кълъ въ буйнитѣ и младитѣ който въ последствие я остави да загине тѣй рано—жертва, вайки се вече въ името на стинската майчина обичъ, жертва вече призована силния майчинъ дългъ, чиято викъ до последния моментъ не можа да заглуши. Дългъ, именно, я подтикна къмъ великата жертва.

Смъртта не чака. Живота остави мощъ въ за да се б о р и за сжкъ идеалъ. Следъ взема всичко отъ нея, та хвърли като ненужна въ леденитѣ пригърдки смъртта, като ѝ затвори сѣтъ съ своа вѣчна, ирония!..

Велика жертва за една лнка любовъ! Разбита о гранитната стена на бессждието и грубостта!

Е. Георгиев

НА МАЛЦИНСТВАТА

КР. БОТЕВЪ

и малцинствата

На 2 юний се празнува България годишнината българският револуционер, поет и писател, Ботевъ.

Всяка година българият народ изказва по-голяма си нѣмъ наметната човѣкъ, който по-голямъ живота и тоя на градитъ си, за да даде нѣкъ причастъ къмъ дѣлото на освобождението.

Всяка година хиляденъ народъ се струпа на „Воля“, обикното мѣсто на Ботевъ, отслужва панихида за падналитъ съ дружинитъ си герой държатъ речи, като се слага и родна трапеза. Ботевъ е мѣстъ, но е живъ и не изгиватъ въ сърцата на всички българи. Преди турването на политическитъ партии отъ България, тѣ не можеха да раздѣлятъ. На „Воля“ вѣщо цѣла артилерийско-каночада отъ партий-оратори. Всички бърза да доказватъ, че Ботевъ е тѣхнѣ. Като се вѣше отъ комуниститъ

и се свършваше до народняцитъ, всички всички смѣтаха Ботева като тѣхнѣ политически привърженикъ.

А Ботевъ не бѣ на никого — той не бѣ на никого — той бѣ и е на всички българи.

Ето затова, когато утре цѣлиятъ български народъ празнува годишнината на Ботевъ, не можемъ и нѣкъ да не се принесемъ поне мислено къмъ чествуванието му.

Ат. Цветковъ

Загубихъ

Преди 20-25 дена една кучка „зайчаръ“, раса копой по главата барачеста, дребно, слабо-чакалеста, малко бѣло по ноктитъ на краката.

Който зиле къде се намира и ли го е намѣрилъ да ми съобщи или го задържи. Ще бжде богато възнаграденъ отъ менъ — Марчо Ат. Третаковъ — с. Шабла (Балчишко).

30-2

ЧЕТИ ВЕСТНИКЪ Добруджански гласъ

Тържественото отпразднуване на св. братя

Кирилъ и Методий въ Букурещъ

Отъ нашата редакция въ Букурещъ

На 24 май, българитъ отъ градъ Букурещъ и изъ околнитъ на столицата български села, отпразднуваха по особено тържественъ начинъ, празника на просвѣтата.

Училището, ведно съ черквата, което носи името на двамата равноапостоли, бѣха обикчени съ зелена, сѣщо бѣ обвито отъ зеленина и нарочно построено павилионче въ двора, което служеше и за сцена.

Въ присѣствието на г-нъ Сава Кировъ, българския пълномощенъ министъръ въ Букурещъ, на персонала на легацията, на избрана публика и на селяни изъ околнитъ на Букурещъ български села, свещеникъ Григоръ Александъръ съ своя силенъ и благозвученъ гласъ започна черковната служба.

Публиката бѣше изпълнила почти цѣлия училищенъ дворъ, когато съ пламененъ оловъ свещеникъ Гр. Александъръ обрисова голѣмото значение на величавия подвигъ на светитъ братя. Букурещкитъ българи, на 24 май отпразднуваха и патрония празникъ на своята черква, която носи името на двамата солунски братя.

Следъ него говори г-нъ Христо П. Капитановъ за дѣлото на светитъ братя, като изтъкна, че тѣ сж гениални македонски българи съ грамадни заслуги не само къмъ славянството, но и къмъ общочовѣшката култура. Руминитъ сѣщо дѣлжътъ много на тѣхъ, понеже отъ IX вѣкъ до XVII цѣлата имъ книжина почти изключително е писана на езика на Кирилъ и Методий, съ средовѣковната му редакция, което значи и на езика на българитъ презъ срѣднитъ вѣкове. А сж писали съ славянска азбука, българска редакция до 1854 година отъ когато официално се прокарва латинската азбука.

Черковния хоръ засиленъ по-случай празника подъ вещото ржководство на г-нъ Борисъ Христовъ изпълни нѣколко пѣсни, посветени на паметта на св. Кирилъ и Методий.

Сѣщо, г-жа Генозева Б. Узунова, учителка въ бѣлг. училище отъ Букурещъ каза нѣкоко вдъхновени импровизирани слова за значението на празника на просвѣтата.

други извънъ европейски държави, признати за велики сили — Съединенитъ държави и Япония.

Следъ това ученицитъ започнаха добре подготвената по случая програма, която възбуди възторгъ у присѣстващитъ.

Следъ обѣдъ тържеството започна въ 6 часа, когато въ присѣствието на Министра на България г-нъ Сава Кировъ, младежта-предимно българското студентство, ведно съ гражданството се весели при приятната атмосфера

ра до кжсно следъ полунощъ. Имаше специално оставенъ оркестъръ подъ ржководството на г-нъ Каули, който презъ всичкото време свирѣше български народни пѣсни.

Така мина — при пълна задушевностъ и братска любовъ голѣмия празникъ на българската и славянската просвѣта.

Следъ изборитъ

Нѣколко констатации

Напоследъкъ въ двата окржга отъ Южна Добруджа се произведохъ частични избори за окржжни и общински съветници. Полученитъ резултати и нѣкои случаи отъ развилата се предизборна пропаганда ни даватъ поводъ да направимъ крайно интересни констатации.

На първо мѣсто изтъква едно неуспоримо положение: високото гражданско съзнание на мѣстното българско население, проявено въ доказаната му привързаностъ къмъ партиитъ на реда и законността. Благодарение на това обстоятелство двестъ по-демократични партии: националъ-царанистката и либералната успѣха да отбележатъ голѣмия успѣхъ. Трѣбва да пояснимъ, че 75 на сто отъ гласоподавателитъ въ Южна Добруджа сж мѣстнитъ жители [българи и турци].

Почти всички колонисти гласуваха за крайнитъ политически групировки [вайдисти и националъ-християни] и за жоржиститъ, които наново си послужиха съ националистическата диверсия, която бѣха лансирали преди години въ нашия край, най-вече между колониститъ-македонци.

Едно лице, заемащо виднo мѣсто въ либералната партианя заяви: „Следъ направената обиколка изъ селата увѣрихъ се, че ще ни гласуватъ само българитъ и турцитъ, но последнитъ сж вече останали незначително число. Самитъ жандармерийски шефове ми заявиха, че всички колонисти сж се ориентирали къмъ крайнитъ дѣсничарски партии“.

Ние бихме прибазили: и не можеше да бжде друго

яче. Мѣстнитъ водачи на тия партийни организации водиха презъ цѣлото време една пропаганда на злоба и враждебностъ спрямо мѣстното българско население, обещавайки на колониститъ, че когато дойдатъ на властъ ще имъ разпредѣлятъ имотитъ на „бащинашитъ“ [мѣстнитъ жители]. Въ това отношение вайдиститъ, подъ влияние на своя шефъ, прословутия адвокатъ отъ Базарджикъ В. Ковата, достигаха до цинизъмъ. Когато единъ отъ вѣдчитъ на тази партийна групировка, наречена още „Фронтулъ ромънскъ“ [„Румънския фронтъ“] научава за резултата въ повѣрския му секторъ — алъчкьойската община, а именно само 35 гласа отъ близо 400, възкликва: Когато дойдемъ на властъ ще изгонимъ всички българи!“

Ние получихме множество оплаквания, че вследствие на тѣй водената предизборна пропаганда между колониститъ е настъпило едно голѣмо възбуждение спрямо сѣселянитъ си — българи.

↑
Аптека „СКОПЕЦЪ“
РУСИ МАРИНОВЪ

търси аптекаръ (ка) съ лиценцъ. Предпочита се владѣещъ (ца) мѣстнитъ езикъ

Чети и разпространявай Добруджански гласъ

О БЪЛГІЯ СВѢТЪ

СТАРЪ АНГЛИЙСКИ ОБИЧАЙ

Въ Англия има много кжши които врати виси халка която посетителтъ съобщава за дождането си. Сѣщевѣ законъ, спорѣдъ който вѣра трѣбва вѣлнажъ да раздавача два пжти, собѣника на кжшата три пжти, станалитъ посетители четидѣти. Този законъ билъ прѣди три вѣка и положенъ до сега не е отмененъ.

НО МОРЕ ПО-ВИСОКО

Въ другитъ морета едно море е голѣмо 100 кв. км. и, поради топълноводни рѣки, които вливатъ въ него, е съ по-високо отъ Срѣдно море.

РАДИ СЪРОВОДОРОДА, КОЙ-

намира на 200 м. дължина, риби има само до то редѣлъ. Общо въ Черно живѣятъ 75 вида риби.

СКЖПАТА КНИГА НА СВѢТА

е една Гутенбергова напечатаната между 1456 г. и 1456 г. 1826 г. американскитъ

събирачъ на ценни рѣдкости Фолмеръ я купи за около 35 милиона лева и отсетне я продалъ съ печалба нѣколко стотинъ хиляди лей,

ГИГАНТСКИ АКУЛИ ДО 12 МЕТРА ДЪЛГИ

Нѣкъ голѣмитъ по ръстъ акули спадатъ къмъ така нареченитъ „огромни акули“. Тѣ достигатъ на дължина до 12 метра и тежатъ до 8,000 кгр. Иматъ тжпа муцуна и малки зѣби и за хората сж свършено безопасни.

ВЕЛИКИТЪ СИЛИ ВЪ ЕВРОПА И СВѢТА

Въ началото на миналото столѣтие за велики сили сж били смѣтани Англия Франция, Австрия, Прусия и Русия. Следъ 1870 г. следъ обединението на Германия и Италия, Германия завзела мѣстото на Прусия, а Италия навѣзла въ числото на европейскитъ велики сили.

По настоящемъ има и две?

